

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środków tymczasowych zostaje odrzucony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2018 r. – Abaco Energy i in. / Komisja**(Sprawa T-186/18)**

(2018/C 221/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Abaco Energy (Madryt, Hiszpania) i 1 660 skarżących (przedstawiciele: adwokaci P. Holtrop, P. Kuypers i M. de Wit)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2017) 7384 final z dnia 10 listopada 2017 r. w sprawie pomocy państwa SA.40348 (2015/NN) dotyczącej wsparcia na rzecz wytwarzania energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii, kogeneracji i odpadów ⁽¹⁾;
- nakazanie Komisji dokonania odrębnej oceny wcześniejszego i obecnego systemu pomocy, zgodnie z prawem Unii Europejskiej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez Komisję obowiązku staranności.
 - Komisja powinna ze starannością wykonywać obowiązki wynikające z traktatów. Komisja miała możliwość, informacje i zasoby konieczne do dokonania oceny wcześniejszego systemu pomocy w ramach dokonywania oceny dla potrzeb decyzji, w sposób wymagany przez prawo. Z naruszeniem wymogów wynikających z traktatów Komisja uchybiła temu obowiązkowi, nie dokonując odrębnej oceny wcześniejszego systemu pomocy.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu co do okoliczności faktycznych
 - Komisja popełniła oczywisty błąd co do okoliczności faktycznych, uznając że wcześniejszy system pomocy został wchłonięty przez obecny system pomocy. Jest oczywiste, że nie nastąpiło żadne wchłonięcie i że – przeciwnie – w całym rozpatrywanym okresie istniały dwa całkowicie odrębne systemy pomocy, z których każdy wymagał dokonania jego własnej oceny zgodności z zasadami dotyczącymi pomocy państwa.
3. Zarzut trzeci dotyczący oczywistego naruszenia prawa
 - Komisja nieprawidłowo zastosowała swoje własne wiążące wytyczne, naruszając prawo Unii Europejskiej. Ponadto uważa ona, że skoro uznała, iż obecny system pomocy wchłania wcześniejszy system pomocy, nie ma potrzeby dokonania oceny wcześniejszego systemu pomocy. Skarżący uważają, że takie stanowisko narusza prawo Unii Europejskiej.

4. Zarzut czwarty dotyczący niewystarczającego uzasadnienia

- Komisja nie przedstawiła wystarczającego uzasadnienia swojej decyzji, które pozwoliłoby skarżącym zrozumieć podstawy jej wydania. Z zaskarżonej decyzji nie wynika jasno: (i) na jakiej podstawie Komisja uważa, że wcześniejszy system pomocy został wchłonięty przez obecny system pomocy ani (ii) dlaczego wchłonięcie jednego systemu pomocy przez inny wyklucza potrzebę oceny zgodności pierwszego systemu pomocy z zasadami dotyczącymi pomocy państwa. Są to dwa kluczowe elementy, które spowodowały wydanie decyzji przez komisję. W ten sposób skarżący zostali pozbawieni swojego prawa podstawowego, jakim jest prawo otrzymania decyzji pozwalającej im zrozumieć, w jaki sposób i dlaczego Komisja doszła do przedstawionych w decyzji wniosków.

5. Zarzut piąty dotyczący nadużycia uprawnień i naruszenia Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

- Zgodnie z art. 41 ust. 1 karty praw podstawowych Komisja ma obowiązek bezstronnie i sprawiedliwie rozpatrzyć interes skarżących w zaskarżonej decyzji. Komisja uchybiła temu obowiązkowi, niesłusznie przedkładając interesy Hiszpanii ponad interes skarżących..

6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności

- Komisja nie uwzględniła interesów skarżących, nie przedstawiając odrębnej oceny wcześniejszego systemu pomocy, przez co naruszyła zasadę proporcjonalności.

⁽¹⁾ Dz.U. 2017 C 442, s. 1

Skarga wniesiona w dniu 11 kwietnia 2018 r. – PV / Komisja

(Sprawa T-224/18)

(2018/C 221/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: PV (przedstawiciel: adwokat M. Casado García-Hirschfeld)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi;

a konsekwencji o nakazanie:

- połączenia niniejszej sprawy ze sprawą w toku T-786/16 zgodnie z zasadą powiązania i art. 68 skonsolidowanego regulaminu postępowania przed Sądem UE z dnia 4 marca 2015 r.;
- uznania, że mobbing został wykazany i potwierdzenia posługiwania się fałszywymi merytorycznie wprowadzającymi w błąd twierdzeniami, co sprawia, że tego rodzaju nieprawidłowości nie mogą być tolerowane w porządku prawnym UE;
- stwierdzenia nieważności postępowania CMS 17/025 pod każdym względem i stwierdzenia nieważności decyzji stanowiącej podstawę zażalenia R/8/18;